

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/360/2014                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 5113234354                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.06.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Soňa Mesiarkinová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:5113234354.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ H. H., bývajúcej v L., 2/ Ing. H. H., bývajúceho v L., proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenému advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 13 C 287/2013, o dovolaniach žalovaného a Asociácie bankových klientov, so sídlom v Martine, M.R. Štefánika 12, IČO: 42 324 041, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 13. februára 2014 sp.zn. 8 Co 32/2014, takto

### rozhodol:

Dovolenie Asociácie bankových klientov, so sídlom v Martine, M.R. Štefánika 12, IČO: 42 324 041 o d m i e t a.

Dovolenie žalovaného o d m i e t a.

Žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Okresný súd Žilina uznesením z 11. novembra 2013 č.k. 13 C 287/2013-42 nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanému nariadil zdržať sa voči žalobcom na účely plnenia povinností zo Zmluvy o poskytovaní úveru č. 07/341/08 zo dňa 8. septembra 2008 uplatňovania úrokovej sadzby uplatnenej voči žalobcom od 9. septembra 2013, t.j. úrokovej sadzby vo výške zodpovedajúcej súčtu hodnoty EURIBOR a úrokového rozpätia vo výške 4,26% p.a., a to až do právoplatnosti ustanovenia bodu 4 ods. 4.5 Zmluvy o poskytovaní úveru č. 07/341/08 zo dňa 8. septembra 2008, žalovanému nariadil zdržať sa v úverovom vzťahu medzi žalobcami a žalovaným aplikovania ustanovenia bodu 4 ods. 4.5 Zmluvy o poskytnutí úveru č. 07/341/08 zo dňa 8. septembra 2008, a to až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o určení neplatnosti ustanovenia bodu 4 ods. 4.5 Zmluvy o poskytovaní úveru č. 07/314/08 zo dňa 8. septembra 2008. Žalovanému zároveň nariadil na účely plnenia povinností zo Zmluvy o poskytnutí úveru č. 07/341/08 zo dňa 8. septembra 2008 uplatňovať voči žalobcom úrokovú sadzbu podľa Zmluvy o

poskytovaní úveru č. 07/341/08 zo dňa 8. septembra 2008, t.j. vo výške odpovedajúcej súčtu hodnoty EURIBOR a úrokového rozpätia vo výške 0,73 % p.a., a to až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o určení neplatnosti ustanovenia bodu 4 ods. 4.5 Zmluvy o poskytovaní úveru č. 07/341/08 zo dňa 8. septembra 2008. Žalobcom uložil povinnosť podať návrh vo veci samej v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia s tým, že o náhrade trov konania rozhodne súd v rozhodnutí, ktorým sa končí konanie vo veci samej.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného uznesením z 13. februára 2014 sp.zn. 8 Co 32/2014 nepripustil do konania Asociáciu bankových klientov so sídlom v Košiciach, ul. Krosniarska 789/75, IČO: 42 324 041, ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcov 1/ a 2/. Ďalšími výrokmi zmenil uznesenie okresného súdu tak, že návrh žalobcov 1/ a 2/ na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a žalovanému voči žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd nevyhovел návrhu žalobcov na pripustenie vedľajšieho účastníka do konania na ich strane vzhľadom na špecifický charakter konania o nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania, ktoré vyhovením/nevyhovením končí, a preto i postavenie vedľajšieho účastníka v tomto prípade neplní zákonom predpokladanú funkciu uvedenú v § 93 O.s.p. Zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia odôvodnil tým, že podľa jeho názoru neboli osvedčené také skutočnosti, z ktorých by vyplynula potreba dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi. Nakoľko odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a návrh na nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania zamietol, bol toho názoru, že z primeraného použitia ustanovenia § 151 O.s.p. (o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) mu plyní jeho povinnosť rozhodnúť o náhrade trov konania. Tým, že odvolací súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia právoplatne zamietol, konanie o nariadenie predbežného opatrenia definitívne skončilo, zostalo by nerozhodnuté o trovách konania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 150 O.s.p., ktoré prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť použitia uvedeného ustanovenia videl v okolnostiach danej veci, ktorou bolo nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania. Na základe uvedeného žalovanému voči žalobcom náhradu trov konania nepriznal.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadli dovolaniami žalovaný a Asociácia bankových klientov (ďalej len „Asociácia“).

Žalovaný napadol uznesenie odvolacieho súdu vo výroku o náhrade trov konania dovolaním, v ktorom žiadal zrušiť napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolanie odôvodnil dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Namietal vady konania v zmysle § 237 písm. a/, f/ a g/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd nemal právomoc rozhodovať o náhrade trov konania a napadnuté uznesenie nemalo vôbec obsahovať výrok o náhrade trov konania. O náhrade trov konania mal rozhodovať sudca v konaní podľa § 77 ods. 3 O.s.p. resp. v konaní vo veci samej. Uvedeným postupom bol porušený princíp zákonného sudcu. Zároveň považoval odôvodnenie rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti za nedostatočne odôvodnené.

Asociácia napadla uznesenie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým odvolací súd rozhodol o nepripustení asociácie do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcov dovolaním, v ktorom žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že odvolací súd konal bez návrhu, hoci tento bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), ako aj že jej a žalobcom bola odvolacím súdom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Zároveň namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako aj, že konanie je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Žalovaný sa k dovolaniu Asociácie písomne nevyjadril.

Žalobcovia podali písomné vyjadrenie k dovolaniu žalovaného, keď považovali jeho dovolanie za

nedôvodné a navrhovali ho zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie podala oprávnená osoba.

Podľa § 93 ods. 2 a 3 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Z obsahu spisu je zjavné, že žalobcovia podali návrh na pripustenie Asociácie ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcov až v odvolacom konaní, a to písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 16. januára 2014 (viď č.l. 219 spisu). Do rozhodnutia odvolacieho súdu, t.j. do 13. februára 2014 Asociácia súdu neoznámila, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane žalobcov. V dôsledku toho nenastali a ani nemohli nastať účinky vzniku vedľajšieho účastníctva Asociácie (nevznikli jej žiadne práva a povinnosti vedľajšieho účastníka). Keďže účinky vzniku vedľajšieho účastníctva Asociácie nenastali, nebola subjektívne oprávnená na podanie dovolania.

Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že z ustanovenia § 93 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého vedľajší účastník do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh. Možno síce vyvodiť, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov, jej vstup do konania nie je však prípustný v každom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedený zmysel vedľajšieho účastníctva (pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov), treba ustanovenie § 93 ods. 3 O.s.p., pokiaľ ide o vznik účinkov vedľajšieho účastníctva, vykladať tak, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva môžu nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho obsah a účel. Takýmto konaním môže byť zásadne len sporové konanie.

Vedľajšie účastníctvo nemá v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podľa druhej časti O.s.p. praktický význam. Možno to vyvodiť z jeho účelu, ako aj z účelu predbežného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku. Konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podľa druhej časti O.s.p. je činnosťou súdu pred začatím konania o veci samej, ktorá sporovému konaniu o veci samej predchádza. Jeho výsledkom nie je rozhodnutie o spornom nároku, a ani takéto rozhodnutie neprejudikuje. Vedľajšie účastníctvo v konaní o nariadenie predbežného opatrenia podľa druhej časti O.s.p. by odporovalo podstate, resp. účelu predbežného opatrenia, ktorého cieľ je vopred vyjadrený ako potreba dočasne upraviť pomery účastníkov alebo vylúčiť obavu, že by mohol byť ohrozený výkon súdneho rozhodnutia (por. JUDr. Ján Mazák, Zabezpečovacie prostriedky v civilnom procese, IURA EDITION, spol. s.r.o., 1997, str. 69).

Podľa § 243b O.s.p. ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne. Ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie uznesením zastaví.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie Asociácie podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol ako podané niekým, kto nebol na podanie dovolania oprávnený. Najvyšší súd ďalej pristúpil k preskúmaniu dovolania žalovaného. Po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Prípustnosť podaného dovolania žalovaného, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania, je tak vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

Prípustnosť dovolania žalovaného by v preskúmvanej veci prichádzalo do úvahy len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ až e/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Dovolanie totiž nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 237 O.s.p., § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a hmotnoprávných vád (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Súčasne právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Žalovaný v podanom dovolaní namieta odňatie mu možnosti konať pred súdom spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení, resp. nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, čo súčasne zakladá porušenie jeho práva na súdnu ochranu.

K námietke žalovaného, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Takáto vada konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Najvyšší súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety - kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Žalovaný v dovolaní namieta existenciu procesných vád v zmysle § 237 písm. a/, f/ a g/ O.s.p. (nedostatok právomoci súdu, rozhodovanie nezákonným sudcom, odňatie možnosti konať pred súdom), ktoré mali byť následkom rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, hoci odvolací súd o nich rozhodovať nemohol a rozhodnutie odvolacieho súdu nemalo obsahovať výrok o náhrade trov konania. Uvedené námietky dovolateľa o vadách spočívajúcich v nedostatku právomoci súdu, v odňatí možnosti konať pred súdom a v rozhodovaní nezákonným sudcom, sú nedôvodné. Z obsahu uvedených námietok vyplýva, že predmetné námietky žalovaného sa netýkajú procedúry prejednávania veci, ale jej právneho posudzovania. Spis nedáva žiaden podklad pre záver, že v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. a/, f/ a g/ O.s.p.

K námietke žalovaného, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p., najvyšší súd uvádza, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný v dovolaní výslovne nenamietal nedostatok právomoci súdov konať a rozhodovať v uvedenej veci (rozhodovať o trovách občianskeho súdneho konania), ale namietal, že rozhodovali nesprávne a v rozpore so zákonom. Z určujúceho obsahového hľadiska nejde teda zo strany žalovaného o námietku nedostatku právomoci súdov, ale namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

K tvrdeniu žalovaného, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď rozhodol o trovách konania v rozpore so zákonom, hoci o nich rozhodovať nemal, najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikovaného pod R 125/1999, v ktorom uviedol, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu je len jeho faktická (ne)činnosť, teda procedúra prejednávania veci (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp.zn. 6 Cdo 90/2012, 91/2012), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a ktorá má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania a zmarenie možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. „Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu ...“ (viď uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2012 sp.zn. 5 Cdo 201/2011). Postupom súdu sa teda môže rozumieť iba samotný priebeh konania, spôsob vedenia konania či procesu, jednotlivé procesné úkony súdu, jeho faktická činnosť alebo nečinnosť, nie však rozhodovací akt súdu.

Aj v uvedenom prípade možno z obsahového hľadiska uzavrieť, že žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

K námietke žalovaného, že rozhodovaním súdu o trovách konania mu bolo zasiahnuté do práva na zákonného sudcu, v dôsledku čoho došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., pretože odvolací súd rozhodol o trovách konania, o ktorých malo byť rozhodnuté neskôr, či v inom občiansko-súdnom konaní odlišným sudcom/senátom, dovolací súd uvádza, že namietaná nesprávnosť nemá povahu procesnej vady v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., keď sa z obsahového hľadiska jedná o námietku právneho posúdenia veci súdom.

Žalovaný ako dovolací dôvod uviedol aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), keď v podanom dovolaní bližšie nekonkretizoval, v čom uvedená vada spočíva. Vada tejto povahy v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 239, § 237 O.s.p.), o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Žalovaný tiež namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súdom sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p.

Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov

nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (viď napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Dovolací súd navyše dáva do pozornosti závery právnej teórie, podľa ktorej, ak sa návrh na predbežné opatrenie podal a zamietol v konaní podľa druhej časti O.s.p., treba rozhodnúť aj o náhrade trov konania o tomto návrhu (por. JUDr. Ján Mazák, Zabezpečovacie prostriedky v civilnom procese, IURA EDITION, spol. s r.o., 1997, str. 169). Aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva záver, že nie je vylúčené, aby súd rozhodujúci o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodol o trovách konania už v rozhodnutí o tomto návrhu (pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. júna 2005 sp.zn. II ÚS 56/05).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných vád konania tvrdených dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal. Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože trovy žalobcov za vyjadrenie k dovolaniu žalovaného nepovažoval vzhľadom k odmietnutiu dovolania za účelné bránenie práva. V danej preskúmvanej veci by bolo dovolanie prípustné iba s ohľadom na existenciu niektorej z procesných vád vyplývajúcich z § 237 O.s.p., ktoré však dovolací súd skúma bez ohľadu na stanoviská účastníkov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.